

2.

A CSALÁD

Október 3., szombat délután

Krisztus olyan nagyra értékelte gyermekeidet, hogy életét adta értük. Úgy bánjatok velük, mint vérén megvásárolt tulajdonaival! Neki neveljétek őket türelemmel és határozottan! Szeretettel, türelemmel fegyelmezzétek őket! Hogyha így cselekesztek, az öröm koronáivá lesznek számotokra, és úgy fénylenek, mint a világ világosságai. – *Boldog otthon*, 279. o.

A gyermekek szeretik a társaságot és ritkán esik meg, hogy magányosan jól szórakoznak. Megértésre és gyengédségre vágnak. Úgy gondolják, anyjuk is örül annak, aminek ők. Természetesnek érzik, hogy apró-cseprő örömeikkel, fájdalmaikkal anyjukhoz menjenek. Ne sebezzen gyermekeink érzékeny lelkét azzal, hogy közönnel veszünk tudomást azokról a dolgokról, amelyek – bár nekünk jelentéktelenek – nekik nagyon fontosak! Az édesanya megértése és helyeslése nagyon sokat számít. Egy helyeslő pillantás, bátorító vagy dicsérő szó napfényként hat szívére, és gyakran boldoggá teszi egész napjukat.

A szülők bátorítsák gyermekeiket, hogy bízzanak bennük, és tárják fel előttük szívük bánatát, aznapi kicsiny bosszúságaikat és próbáikat.

Tanítsátok őket kedvesen, és kössétek őket szívetekhez! Válságos időszak ez a gyermekek számára. Befolyások veszik körül őket, melyek elidegenítik tőletek, s ezeket ellensúlyoznotok kell. Tanítsátok meg őket, hogy bizalmukba fogadjanak benneteket! Hadd súgják fületekbe bánatukat és örömeiket! – *Boldog otthon*, 190–191. o.

A szeretet Istentől ered. Mennyei növény az, s nem bír megélni és virágozni a meg nem újult szívben, hanem ott él, ahol az élet, az igazság és a hatalom van. Ez a szeretet nem élhet meg cselekedetek nélkül, s bármikor is gyakorolják, egyre növekszik és terjed. Nem figyel föl a jelentéktelen hibákra, nem jegyzi meg az apró tévedéseket. Győzni fog

ott is, ahol az érvelés, akár a rengeteg szó, hiábavalónak és eredménytelennek bizonyul. A jellem megújításához és családi kapcsolataid rendezéséhez a lehető legjobb út a szeretet elvén át vezet. Valóban hatalom ez, s abban is eredményes lesz, amit sem a pénz, sem az erőszak nem bír elvégezni. – *Bizonyágtételek*, 4. köt., 256. o.

Amiképpen nem engedjük meg a vak szeretetet, úgy jogtalan szigort se tanúsítsunk. Nem hozhatjuk erőszakkal az Úrhoz a gyermekeket. Vezetni lehet őket, de nem húzni. Krisztus kijelenti: „Az én juhaim hallják az én szómat és követnek engem” (Jn 10:27). Nem azt mondja, hogy az én juhaim hallják az én szómat, és az engedelmesség ösvényére kényszerülnek. A gyermekek irányításában szeretetet kell tanúsítanunk. A szülők sohase okozzanak fájdalmat gyermekeiknek kemény bánásmóddal vagy esztelen szigorral. A kemény bánásmód a lelket Sátán hálójába kergeti.

A tekintély és a szeretet egyesített befolyása lehetővé teszi, hogy szilárdan és mégis gyengéden tartsátok a család irányításának gyepőlőjét. Egyetlen tekintet Isten dicsőségére; és az, hogy gyermekeink mivel tartoznak Neki, megőriz bennünket a lazaságtól és a gonosz hatástól. – *Boldog otthon*, 307–308. o.

Október 4., vasárnap – Az első család

Hozzátok szólok, apák és anyák! Tanítók lehettek otthonotokban, lelkek megmentéséért fáradozó missziómunkások. A szülők érezzék szükségét annak, hogy az otthon lelkipásztorai legyenek, és olyan légkört teremtsenek, amely minden szeretetlen beszédűtől és indulatosságtól mentes, ahová a mennyei angyalok szívesen jönnek, hogy áldást hozzanak, és eredményessé tegyék a befektetett erőfeszítéseket.

A család intézményét tekintsetek előkészítő iskolának, ahol mindenki felkészülhet a vallásos kötelességek végzésére. Gyermekeiteknek részt kell venniük a gyülekezet életében, s minden szellemi és fizikai képességüket a lehető legjobb állapotban megtartani Krisztus szolgálatára. Meg kell szerettetni velük az igazságot magáért az igazságért. Meg kell szentelődniük az igazság által, hogy megállhassanak majd a nagy vizsgálat napján, amely hamarosan eljön, hogy nyilvánvaló legyen, ki alkalmas felsőbb iskolába lépni és a királyi család tagjává, a mennyei Király gyermekévé válni. – *Gyermeknevelés*, 481–482. o.

A család vallásossága abban áll, hogy a gyermekeket az Úr tanítása és igazsága szerint neveljük fel. A család minden tagját Krisztus tanításával kell táplálnunk, és minden lélek érdekét szigorúan védelmeznünk, nehogy Sátán megcsalja és elcsábítsa Jézustól. Ezt a színvonalat törekedjen minden család elérni, és határozza el, hogy nem hagyja abba az erőfeszítést, és nem csügged el. Amint a szülők szorgalmasak és éberek tanításukban, továbbá gyermekeiket Isten dicsőségének szem előtt tartásával oktatják, akkor együttműködnek Istennel, és Ő is együttműködik velük gyermekeik lelki életének megmentéséért, akikért Krisztus meghalt.

A vallásos nevelés sokkal többet jelent az általános oktatásnál. Azt jelenti, hogy imádkoznod kell gyermekeiddel, és megtanítani őket arra, hogyan közeledjenek Jézushoz, hogyan mondják el neki minden kívánságukat. Azt is jelenti, életeddel kell megmutatnod, hogy számodra Jézus minden, mert szeretete türelmessé, kedvessé, elnézővé, sőt – Ábrahámhoz hasonlóan – határozottá tesz, amikor fiaidnak és az utánuk következőknek parancsot adsz. – *Boldog otthon*, 317. o.

A Krisztus szeretetével telt szívek sohasem távolodhatnak el egymástól nagyon messzire. Az igazi vallás szereteten alapul, így a keresztény otthonban a szeretet uralkodik, amely kedves, gyengéd, udvarias szavakban és tettekben jut kifejezésre.

A hitre szükség van az otthonban... Mély, igaz, önzetlen szeretet csak ott lehet, ahol Krisztus uralkodik. Akkor lélek a lélekkel egyesül, és a két élet harmóniába olvad össze. Isten angyalai vendégek lesznek ez otthonban... Gondolataikat felfelé, Istenhez irányítják. Szívük áhítata Istenhez száll fel.

Minden családban, ahol Krisztus lakozik, gyengéd érdeklődést és szeretetet tanúsítanak egymás iránt... és maradandó szeretet nyilvánul meg. – *Boldog otthon*, 94. o.

Október 5., hétfő – Jézus gyermekkora

A családi élet fontosságát és lehetőségeit Jézus élete találóan példázza. Ő, aki azért jött a mennyből, hogy példaképünk és tanítónk legyen, harminc évig volt egy názáreti család tagja. Ezekről az évekről a Biblia csak röviden emlékezik meg. Nem vonta nagyszerű csodákkal magára a sokaság figyelmét. Nem követték kíváncsi tömegek, nem figyeltek

szavaira. Mégis – ezekben az években is – végig betöltötte mennyei küldetését. Úgy élt, mint közülünk egy: részt vett az otthon életében, alávetette magát szabályainak, végezte feladatait, hordozta terheit. A szerény otthon védő szárnyai alatt a mi egyszerű sorsunkban osztozva „gyarapodék bölcsességben és testének állapotjában, és az Isten és emberek előtt való kedvességben” (Lk 2:52). – *A nagy Orvos lábnymán*, 349. o.

Jézus szülei számára természetes volt, hogy a Megváltót saját gyermeküknek tekintik. Nap mint nap velük volt, élete sok tekintetben hasonlított más gyermekekéhez, és nehéz volt megérteniük, hogy Ő Isten Fia. Az a veszély fenyegette őket, hogy nem értékelik eléggé az áldást, amit a világ Üdvözítője jelenlétében kapnak. A bánat, amit a tőle való elszakadás okozott, a szelíd feddés, amely szavaiban rejlett, arra szolgált, hogy mélyebben átérezzék megbízatásuk szentségét.

Anyjának adott válaszában Jézus először bizonyította, hogy megértette Istenhez való viszonyát. Születése előtt az angyal azt mondta Máriának: „Ez nagy léssen, és a Magasságos Fiának hívattatik; és néki adja az Úr Isten a Dávidnak, az Ő atyjának királyi székét; és uralkodik a Jákob házán mindörökké” (Lk 1:32–33). Mária szívből töprengett ezeken a szavakon, és bár hitte, hogy gyermeke Izrael Messiása, mégsem értette küldetését. Most sem fogta fel Jézus szavait, de látta, hogy nem ismeri el Józseffel való rokonságát, és kijelenti istenfiúságát. – *Jézus élete*, 81. o.

Krisztus életét az édesanyja iránti tisztelet és szeretet jellemezte. Mária a szíve mélyén hitte, hogy a szent gyermek, aki az ő szülötte, a régen megígért Messiás, hitét mégsem merte kifejezésre juttatni. Részt vett Jézus földi szenvedéseiben. Szomorúan látta a gyermek- és ifjúkori megpróbáltatásokat. Ha megvédte Jézust – mert tudta, hogy helyesen cselekszik –, azzal nehézségeket vont magára is. Tudatában volt, hogy az otthoni érintkezések és a kedves anyai gondoskodás életfontosságú a jellemformálásban. – *Jézus élete*, 90. o.

Október 6., kedd – Kapcsolattartás

Súlyosak és szentek a tanító kötelességei, azonban a munkának egyetlen része sem olyan fontos, mint gyengéd, szerető féltéssel törődni az

ifjúsággal, hogy érezzék, barátira találtunk bennük. Ha egyszer sikerült megnyerni a bizalmukat, akkor könnyű lesz a vezetésük, irányításuk és nevelésük. Keresztény alapelveink szent indítékait be kell hoznunk az életünkbe. Diákjaink üdvössége az istenfélő tanítóra bízott legmagasabb rendű érdek. Krisztus munkása ő. Különleges és határozott erőfeszítése legyen lelkeket menteni a kárhozattól, és megnyerni őket Jézus Krisztusnak... Ha a szívében Isten iránti szeretet izzik, akkor meglesz a nélkülözhetetlen gyengédség és jóindulat. Az ima buzógó lesz, és hűséges figyelmeztetések fognak elhangzani. Ha ezeket elhanyagolja, akkor a reábízott lelkek veszélybe kerülnek. Jobb kevesebb időt tölteni hosszú beszédekkel vagy tanulásba mélyedni, és inkább figyelmet fordítani ezekre az elhanyagolt kötelességekre. – *A keresztény nevelés alapjai*, 116. o.

A keresztény ember világít az erkölcsi sötétség közepette. Szelíd odafigyelést tanúsít mások érzései iránt. Isten Igéje azt tanítja, hogy legyünk „bölcsek, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok”, továbbá pedig azt, hogy minden keresztény kötelessége alávetni magát a Biblia rendelkezéseinek, hogy olyan munkás váljon belőle, „aki szégyent nem vall”. Az ilyen ember kezéből olyan munka kerül ki, ami örökre megmarad. Nem elegyíti azt az önzés egyetlen morzsájával sem, és nem végez hanyag, haszontalan munkát.

A gyöngédséget és a kedvességet kell ápolni és kifejezni mindenkor a férj és a feleség, a szülők és a gyermekek, valamint a testvérek közötti kapcsolatokban. Uralkodni kell az elhamarkodott szavak fölött, még a látszatát is kerülni a szeretet hiányának. Minden családtag kötelessége kedvesen és szelíden szólni övéihez. Ápoljátok a szívélyességet, a kedvességet és a szeretetet, s tegyétek ezt apró gesztusok, beszéd és egymás iránti törődés által. – *Sons and Daughters of God*, 83. o.

A beszéd Isten egyik legnagyobb ajándéka. Olyan eszköz, mely által közlésre kerülnek a szív gondolatai. Szavainkkal imádjuk és dicsőítjük Istent, és másokat is szavaink által bírunk döntésre. Vigaszt és áldást szórunk, enyhítjük a megsebzett és a megszorodott szív bánatát. Beszédünk által ismertetjük meg másokkal Isten kegyelmének csodáit...

Örködjetek gondosan a beszéd talentuma fölött, mivel hatalmas erővel rendelkezik mind a gonoszság, mind pedig a jó érdekében. Sosem

lehetsz túlzottan figyelmes a szavaidra, mivel beszéded mutatja meg, hogy milyen hatalom uralja a szívedet. Ha Krisztus lakozik benne, akkor szavaid szépségről, feddhetetlenségről és az akarata szerint átalakult jellem jó illatáról tanúskodnak... Csak Jézus által kerülhetjük el az elhamarkodott, keresztényietlen szavakat. Amikor ereje által nem engedünk Sátán sugallatainak, akkor szívünkben a keserűség hajtása elhervad és kihal. A Szentlélek a nyelvet az élet jó illatává alakíthatja. Isten azt akarja, hogy legyünk egymás támogatói, ezért elvárja, hogy a reménység és a bátorítás szavait szóljuk. – *In Heavenly Places*, 174. o.

Október 7., szerda – A szülők szerepe

Az apa a család papja és összetartó ereje. Az édesanya pedig már csecsemőkortól kezdve a gyerekek nevelője, ugyanakkor a család királynője is, ezért sosem szabad alábecsülni szerepét. Nem szabad meg gondolatlanul beszélni róla a gyerekek előtt, mert ő a gyermekek nevelője. Az apa úgy élje Krisztus vallását, hogy az meglátszódjon gondolataiban, szavaiban és tetteiben, és gyermekei lássák azt, hogy ő igazán tudja, mit jelent kereszténynek lenni. – *Reflecting Christ*, 178. o.

Áron, bár maga kimagaslóan istenfélő volt, mégsem fegyelmezte a családját. Ahelyett, hogy eleget tett volna kötelességének, ahelyett, hogy megkövetelte volna fiaitól a tiszteletet, eltúrte, hogy hajlamait kövessék. Nem nevelte őket lemondásra, hanem eleget tett kívánságaiknak. Nem nevelte gyermekeit arra, hogy tiszteletben tartsák a szülő tekintélyét. Amíg élt, természetesen az apa volt a család feje. Fennhatóságának akkor sem volt szabad megszűnni, amikor gyermekei felnőttek, s nekik is gyermekeik születtek. Maga Isten volt a nemzet uralkodója, s az Úr elvárta tőlük, hogy engedelmeskedjenek neki, és tiszteljék Őt. – *Bizonyágtételek*, 3. köt., 294. o.

Már a gyermek születése előtt kezdődjön el az a felkészítés, amely eredményessé teszi küzdelmét a gonoszság elleni harcban.

Különösen az anyán nyugszik a felelősség. Ő, aki élete vérével táplálja gyermekét és építi fel testi alkatát, olyan hatással van gondolkozására és lelkiségére, amellyel formálja értelmi világát és jellemét. Jókébed, az erős hitű héber anya, „nem félt a király parancsától” (Zsid 11:23). Tőle született Mózes, Izrael szabadítója. Anna, az imádkozó,

önfeláldozó és mennyei ihletésű asszony adott életet Sámuelnek, a menny által tanított gyermeknek, a megvesztegethetetlen bírónak és Izrael szent iskolái megalapítójának. Erzsébet pedig, a názáreti Mária testi és lelki rokona volt a Megváltó előhírnökének anyja. – *A nagy Orvos lányomán*, 371–372. o.

Az apák és anyák különleges feladata, hogy kedvességgel és szeretettel oktassák gyermekeiket. Meg kell mutatniuk, hogy mint szülők, ők irányítanak, s nem a gyermekek vezetik őket. Engedelmességet kell követelniük gyermekeiktől...

A gyermekek számára nélkülözhetetlen az irányítás, terelgetés a biztonságos ösvényen, a bűntől való visszatartás. Kedvességünkkel megnyerhetjük szívüket, és megerősíthetjük őket a jó cselekedetekben.

Apák és anyák, ünnepélyes feladat van rátok bízva! Gyermekeitek örökkévaló üdvössége múlik a viselkedésetekben. Hogyan nevelhettek sikeresen gyermekeiteket? Nem szidással, mert az nem vezet eredményre. Beszéljete velük úgy, mint akik bíznak az ő értelmükben. Foglalkozatok velük kedvesen, gyengéden, szeretettel. Mondjátok meg nekik: Isten azt szeretné, hogy jól neveltek és műveltek legyenek, és munkatársaivá váljanak. Ha elvégzitek a munka rátok eső részét, bízhattok az Úrban, hogy Ő is elvégzi a magáét. – *Gyermekevelés*, 33. o.

Október 8., csütörtök – „...Hogy el ne felejtkezzél...”

A Biblia pontos utasítást ad a gyermeknevelés fontos feladatáról: „Halld, Izrael! Az Úr, a mi Istenünk, az egyetlen Úr! Szeresd Uradat, Istenedet, szíved, lelked mélyéből, minden erőddel! Ezeket a parancsokat, amelyeket ma szabok neked, őrizd meg szívedben.” (5Móz 6:4–6) A szülőknek összeköttetésben kell lenniük Istennel. Nem szabad elfeledniük az Úr félelmét, ismerniük kell Isten akaratát. Azután így szól az Ige a feladatukról: „Vésd gyermekeidnek is az eszébe, beszélj róluk, ha otthon tartózkodsz, s amikor úton jársz, amikor lefekszel, s amikor felkelsz. Igen, jelként kösd azokat a kezedre, legyenek ék a homlokodon. Írd fel azokat házad ajtófélfájára és kapujára!” [...]

Ezek a kijelentések félreérthetetlenül meghatározzák a szülők kötelességeit. Legyen Isten szava a mindennapi tanítójuk. Olyan utasításokat közöl, hogy a szülőknek nem kell a sötétben tapogatózniuk gyermekeik nevelését illetően, de nem tűri meg a közömbösséget vagy

a hanyagságot. A gyermekek gondolkodásának homlokterében kell tartaniuk Isten törvényét, az élet fenséges szabályát, bele kell szőniük az elveit egész életükbe. Tanítsák gyermekeiket, hogy becsületesek, igazmondók, mértékletesek, takarékosak és szorgalmasak legyenek, s hogy szeressék Istent teljes szívükből. Ezt jelenti az, hogy az Úr kegyelmében és intelmeivel neveljük őket, ezzel helyezzük lábukat a kötelességteljesítés és a béke ösvényére. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 328–329. o.

Minél nemesebbek a szülők törekvései, annál tökéletesebbek lesznek értelmi és lelki adottságaik; és minél erősebbek a fizikai képességeik, annál jobban fel tudják gyermekeiket készíteni az életre. Ha a szülők legjobb tulajdonságaikat ápolják, akkor befolyásukkal alakítják a társadalmat, és jobbá teszik a jövő nemzedékeit.

Az apáknak és anyáknak tudniuk kell, milyen nagy a felelősségük. A világ tele van a fiatalokra leselkedő csapdákkal. Tömegeket vonz az önző élet, és csábítanak az érzéki örömök. Nem veszik észre a rejtett veszélyeket, és hogy milyen félelmetes annak az útnak a vége, amely a boldogság útjának tűnik nekik. Az étvágy kielégítésével és a szenvedélyek habzsolásával elpazarolják energiájukat, és millióknak az élete megy tönkre a jelenlegi világ és az eljövendő részére is. Ne felejtsek el a szülők, hogy gyermekeik találkozni fognak ezekkel a kísértésekkel! – *A nagy Orvos lábnyomán*, 371. o.

A gyermekek elsőrendű nevelői a szülők, akik tanításaikkal nem csak gyermekeiket, hanem saját magukat is nevelik... Tartásatok a gyermekeket Krisztus mellett hálaénekeket énekelve, Őt keresve imában, olvasva Igéjét, s ez által Ő lesz kicsinyeitek számára a mindig jelenlévő Vendég. Ennek köszönhetően fogják szeretni Őt, szoros kapcsolatba kerülnek vele, az Ő Lelke lesz a lélegzetvételük, és kapcsolatuk megújul Krisztussal. – *In Heavenly Places*, 209. o.

Október 9., péntek – További tanulmányozásra

Előtted az élet, „Fegyelmezés” című fejezet.